

DŽIAUGSMAS IR... BAIMĖ

Velykos – ne tik džiaugsmo diena, o ir baimės akstinas. Kai tą istorijoj pirmųjų Velykų vakarą Kristus prisistatė savo mokiniams, jie tūnojo anoj paskutinės vakarienės salėj, užsirakinę “iš baimės” (Jo, 20,19).

Juk buvo ir ko bijoti. Jų mokytojas ir vadas – Kristus – buvo suimtas ir žiauriai nužudytas. Kokių nemalonių pasekmių galėjo laukti ir jie, ano sekėjai. Tad tiktai nėra ko kaltinti jo mokinius, jei, baimės apimti, sliapiasi saugojasi, stengiasi gal net simuliuoti...

Gal tik reiktų stebėtis, kodėl ir kiti – “žydai”, nužudytojo priešai, taip pat neramūs. Šie, negalėję atsispirti jų nedorybes išmėtinėjusiam Kristui ir radę būdą jam nutildyti tik žiauria mirtimi ant kryžiaus, jam mirus, prie kapo pastato sargybą, o gavę žinią, kad jis “pranykęs iš kapo”, turi imtis smurto ir apgaulės (Mt 28, 11-15).

Baimė persekiojimų ir kančios iš vienos pusės, ir baimė tiesos iš kitos, krenta kaip koks tamsus šydas ant vos gimusios krikščionybės; ir kabos, kaip koks Damoklo kardas, įvairiausiom formom amžių bėgy. Jau pats evangelistas Jonas, liturginiam skaitiny, gyvai patiria ant savo kailio; ir rašo: “Aš, Jonas, jūsų brolis ir kančios bendrininkas... Patmos saloje dėl Dievo žodžio ir Jėzaus liudijimo” (Apr. 1,9). Kad neskelbtų, “neliudytų” Prisikėlusį Kristų, Jonas yra ištremtas į Patmos salelę, toli nuo kitų žmonių. Ir kiti Kristaus prisikėlimo liudytojai – apaštalai – nemirė savo mirtimi – buvo nužankinti, kaip Jis, Kristus.

Gi ta be galo kankinių – liudytojų – eilė tęsia savo nesibaigiančią procesiją ir šiandien. Ji šiandien itin ryški mūsų tautųj.

Iš kur ta budelių baimė ir kankinių drąsa?

Būdeliai bijo Kristaus; ir, jei tatau būtų galima, jį nugalbytų antrą kartą. Gi nepajėgdami jo suimti, skelbia jį nesant, ar esant tik mitą, legendą, išmislą. Ir net garsiai šaukia (šaukia garsiai, stengdamiesi patys save įtikinti), kad ir Dievo nėra. Net ir jo vardo bijo (ir jei kada, reikalui esant, jį rašo, tai tik mažąja raide, stengdamiesi net ir tuo jį “mažinti”). O jei atsiranda, kas su pagarba ištaria Dievo vardą, ar net pasirodo jį tikintis, tas tai jau jų priešas – ir tuoj reikia jį sunaikinti...

Taip ir vyksta įtempta kova prieš Dievą, žudant, negalint Dievo nužudyti, tuos, kurie Dievą tiki. O visa tai iš baimės ir neapykantos. Juk, jei tikrai Dievo nebūtų, tai ko jaudintis prieš jo vardo panaudojimą, ir net prieš jį kovoti?

O iš kur kankinių drąsa ir nenugalimas ryžtas?

Ir mokiniai bijojo. Tačiau Prisikėlusysis jiems tarė: “Ramybė jums. Nebijokit... Kaip Tėvas siuntė mane, ir aš jus siunčiu” (Jo 20,21). Ir jiems kvėpė šventąją Dvasią.

Ir mokiniai išėjo laukan, pasklido tarp Kristų net kankinusių žydų minios, kūrė tikinčiųjų būrelius. Ir taip “plito ir sklido Kristų tikinčiųjų skaičius” (ApD 2,42-47). Ir pasklido Bažnyčia.

Toji Bažnyčia plinta ir auga ir šiandien, nežiūrint kliūčių, persekiojimų, varžymų, kankinių kraujo, nuo Nerono Koliziejaus iki... net Sibiro tundrų.

“Palaiminti, kurie įtikės...” (Jo 20,29).

Linksmų Šv. Velykų Švenčių

Turim liudyti Prisikėlusį Kristų. Jį skelbti žodžiu; Jį liudyti gyvenimu. Kaip kad daro mūsų broliai kankiniai.

“Ačiū! Tatai sudaro garbę Dievui ir Lietuvai”, sušuko Mečislovas Jurevičius, elektromechanikas, nuteistas trejiems metams griežto arešto darbo stovyklai. Jo kaltė: būk “organizavęs šventkelionę į Šiluvą”. “Aš esu pasiruošęs aukai, kad tik žmonės imtų tikėti Dievą. Ir linkiu, kad ši mano byla atvers akis nors vienam bedieviui”.

“Su gilia pagarba aš sveikinu tą nuostabų tikėjimą, kuris jungia dvasią ir širdis, ir kuris yra neišsemiamas meilės šaltinis”, iš Sibiro rašo Julius Sasnauskas, studentas, ištremtas 5-iems metams. “Lai Dievas atveria akis visiems, kurie dar nerado kelio link Jo”!

“Krauju aplaistytoje mūsų žemėje mes atsivėrėm tikėjimui, kurį daug kas stengiasi išrauti iš mūsų širdžių”, jau iš Sibiro rašo M. Jurevičius. “Betgi veltui visos pastangos. Mes žengiam pirmyn su Kristumi ir Marija. Dėl Kristaus karalystės Lietuvoje mes tęsim kovą kasdien... Jie neįstengs išrauti tikėjimo nei ginklais, nei kalėjimais, nei kad ir žiauriausiais persekiojimais. Turėtum netgi dėkoti bedieviams už persekiojimus, nes kaip tik tuo sutvirtins mūsų tikėjimą”.

Tai iš Sibiro tundrų tryškanti Prisikėlusio Kristaus jėga.

K. Pr. Gavėnas

SEMANARYO

MŪSŲ
LIETUVA

"NOSSA LITUANIA"

Metinė prenumerata Brazilijoj Cr\$. 3.500,00

Prenumerata paprastu paštu į užsienį: 35 Dol.

Prenumerata oro paštu Šiaurės Amerikon: 60 Dol.

GARBĖS PRENUMERATORIUS Cr\$. 8.000,00

Užuojautos, Sveikinimai ir Skelbimai (Anúncios)

Už skelbimu kalba ir turinį. Redakcija neatsako.

Straipsnius ir Korespondencija Redakcija taiso bei tvarko savo nuožiūra.

Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos bei leidėju nuomonę.

Čekius, Perlaidas ir administracinius laiškus rašyti FRANCESCO GAVĖNAS ar PETRAS RUKŠYS vardu.

Rua Juatindiba, 28 Parque da Mooca - CEP 03124

São Paulo - Brasil Caixa Postal. 4421 - CEP 01000

Diretor Responsável: VYTAUTAS BACEVIČIUS

Administrador: PETRAS RUKŠYS

Redige Equipe Editorial - Fone: 273-0338

Atskiro numerio kaina Cr\$. 70,00

I P. Amerika oro paštu: 45 Dol.

I tolimus kraštus: 75 Dol.

Vieno Numerio GARBĖS LEIDĖJAS Cr\$. 6.000,00

Už skelbimus (Coluna) centimetra po Cr\$. 300,00

Rašiniai gražinami tik autoriui prašant.

Iš LKB Kronikos Nr 55

Jų Ekscelencijoms Lietuvos Vyskupams
ir jų Prakilnybėms Vyskupijos Valdyto-
jams

Pareiškimas

1. Liturginiai reikalai. Po 1977 m. Lietuvos vyskupų ir valdytojų aplinkraščio dėl naujo mišiolio įvedimo ir dėl kai kurių Mišių dalių gimtąja kalba įvedimo, pasigendame naujo ganytojų aplinkraščio, kuriuo būtų praplečiamos gimtosios kalbos vartojimas Mišiose. Vieni Ordinarai laikosi 1977 m. aplinkraščio nurodymų, nedarydami jokių pakeitimų, kiti gi, nesulaukdami naujų patvirtimų, ėmė daryti pakeitimus, net atlikinėdami visas apeigas gimtąja kalba. Dėl šios priežasties liturgijoje atsirado didelis nevienodumas.

Norint pašalinti atsiradusius nevienodumus, būtina išleisti potvarkį, kuriuo būtų praplėstas gimtosios kalbos vartojimas Mišiose. Reikėtų gimtąja kalba kalbėti bent galesčio akta, Gloria ir visas Aukos liturgijos maldas, esančias po Tėve mūsų.

Norint pašalinti atsiradusius nevienodumus, būtina išleisti potvarkį, kuriuo būtų praplėstas gimtosios kalbos vartojimas Mišiose. Reikėtų gimtąja kalba kalbėti bent galesčio akta, Gloria ir visas Aukos liturgijos maldas, esančias po Tėve mūsų.

Per Vilniaus Televiziją Religijų reikalų tarybos įgaliotinis p. ANILIONIS kalbėjo, kad visi lietuviški mišiolai bus baigti spausdinti tik 1985 m. ir tik tada bus užbaigta liturginė reforma. Mus pasiekė žinia, kad šiais metais bus atspausdintas pirmasis mišiolio tomas, kuriame tilps pastovios Mišių dalys, Eucharistinės maldos ir visų sekmadienių Mišių formuliarai. Mes įsitikinę, kad su liturgine reforma nereikia delsti ir, gavus pirmąjį mišiolio tomą, tuojau praplėsti gimtosios kalbos naudojimą Mišiose.

Dėl naujų instrukcijų stokos pastebimas nevienodumas atliekant švč. Sakramento išstatymą bei laikant pridėdamas pamaldas, ypač kai jos jungiamos su Mišiomis.

2. Lietuvos vyskupų konferencija. Iš Katalikų kalendoriaus žinyne sužinojome, kad Lietuvos Vyskupų konferencija sudaro du vyskupai ir keturi kunigai. Dviejų sukliudytyjų eiti pareigas vyskupų konferencijos sudėtyje nėra. Lietuvos kunigai šituo yra labai susirūpinę, —juk Popiežius paskyrė šituos vyskopus pareigoms ir nuo jų nenušalino.

3. Kunigų tarybos. Tarp dvasinės vyriausybės ir kunigų esama nesutarimų Kunigų tarybų klausimu. Girdime vienus sakant, jog šv. Tėvas nepritarias, kad Lietuvoje būtų Kunigų tarybos; kiti teigia, kad tik Religijų reikalų tarybos įgaliotinis nenorįs tarybų. Per Vatikano radiją girdėjome, kad Kunigų tarybos turi būti kuo greičiau įkurtos. Kad įgaliotinis priešingas Kunigų taryboms, patvirtina jo žodžiai, pasakyti vienam Valdytojui: „Užsidėjau sau pavalkus ant kaklo, leisdamas veikti Kunigų tarybai.“

Mes laukiame, kad Lietuvos Ordinarai patvirtintų slapto balsavimu jau išrinktas Kunigų tarybas, kurios „savo patarimais galėtų sėkmingai padėti vyskupui valdyti vyskupiją“ (II Vatikano Susirinkimo dekretas apie kunigų gyvenimą ir tarnystę, p. 236).

4. Slaptumas bažnytiniuose reikaluose. Mes žinome, kad yra daug klausimų, kuriuos sprendami Ordinarai turi laikyti slaptumo. Tačiau Lietuvos kunigus štai kas skaudina: dažnai Ordinarų planus žino Religijų reikalų tarybos įgaliotinis, Kompartijos ir saugumo atstovai, o kartais net eiliniai vykdomųjų komitetų pareigūnai, — tik tų planų nežino kunigai, kuriems rūpi Bažnyčios likimas. Toks „slaptumas“ vengu ar gali pasitarnauti Bažnyčios reikalams. Todėl mes prašome, kad visa tai, ką gali žinoti Bažnyčios priėšai, laiku žinotų ir Lietuvos kunigai.

5. Kunigų skaldymas. Pasinaudodami dėsniu: divide et impera, tarybinės valdžios pareigūnai ėmė skirstyti kunigus į reakcingus ir gerus, ekstrimistus ir lojalius valdžiai. Gaila kad toks kunigų paskirstymas girdimas ir kai kuriuose mūsų Kurijose ir Kunigų seminarijoje. Vykstantys visus valdžios reikalavimus laikomi išmintingais ir tinkamais užimti bet riuos bažnytinius postus; atsisakantys gi paklusti ateistams, bet ištikimi Bažnyčiai — laikomi naiviais, netinkamais į atsakingus postus. Toks padalinimas Bažnyčiai yra svetimas. Bažnyčiai yra žinomi tik geri, pamaldūs ir uolūs kunigai ir blogi, apsilėidę pamaldume ir sielvados darbe, o

kartais net bendradarbiaujantys su bedieviais Bažnyčios griovimo darbe.

6. Seminarai dekanams. Religijų reikalų tarybos įgaliotinis kiekvienais metais „moko“ dekanus, kaip turi būti vykdomi Religijū susivienijimų nuostatai. Mes norėtume, kad Ordinarai laikas nuo laiko sukviestų dekanus ir aptartų su jais, kaip turi būti vykdomi II Vatikano Susirinkimo nutarimai, kaip geriau turi būti atliekamas sielovados darbas.

7. Seminarai parapijų komitetams. Religijų reikalų tarybos įgaliotinio ruošimuose seminaruose parapijų komitetams stengiasi griauti hierarchinę Bažnyčios santvarką. Pagal tarybinius pareigūnus kunigas esąs tik samdinys, o komitetą, vadinamą „asmenimis“, norima padaryti rajono ar miesto LDT Vykdomojo komiteto filialu. Mes pageidaujame, kad Ordinarai savo patarimais pristabdytų, kad tarp kunigų ir tikinčiųjų nebūtų kurstoma nesantaika.

8. Kunigų seminarija. Pastaraisiais metais Kauno Kunigų seminarijoje yra susidariusi nenormali padėtis. Į Seminariją pateko neigiamo elemento, kuris atlieka destruktivų darbą. Gerieji klierikai turi trauktis į šalį, o kai kurie — tiesiog griaua Seminarijos dvasią. Klierikai tvirtina, kad dabartinėje Seminarijje sunku rimtai ruošti kunigystei; net dėstytojai pastebi, kad kai kurie klierikai, keletą metų pasimokę Seminarijoje, pasikeičia į blogąją pusę.

Mums atrodo, kad Kunigų seminarijoje reikia praveisti reformą. Kadangi Seminarija yra tapdiecezinė, tai ja rūpintis ir už ją atsakyti kolegialiai turėtų visi Lietuvos Ordinarai. Taip pat būtina kontroliuoti, kad į Seminariją nepatektų asmenys, kurie net negalvoja rimtai ruošti kunigystei.

9. Blaivybės klausimas. Savo laiku Lietuvos Ordinarai parašė ganytojinis laiškus blaivybės reiklu, kuriuos perskaitė Vatikano radijas. Gaila, kad tuo viskas ir pasibaigė; kiek toliau nueita tik Telšių vyskupijoje, Žemaičių Kalvarijoje didžiųjų atleidų metu ruošiamos įspūdingos blaivybės pamaldos, kuriuose dalyvauja apie šimtas kunigų, sakomi blaivybės tema pamokslai, kunigai atgailos dvasioje eidavo Kalnus. Pageidaujama, kad visose vyskupijose kasmet vyktų blaivybės pamaldos, į kurias būtų pakviesti dalyvauti visi vyskupijos kunigai.

10. Politinės konferencijos. Eilė metų civilinė valdžia reikalauja, kad pavieniai kunigai arba jų grupės vyktų į politines taikos konferencijas.

Prievartinis dalyvavimas taikos konferencijose nieko bendro neturi su taikos gynimu. Norint taikos, reikia pašalinti įtampą keliančias priežastis. Viena iš tokių priežasčių yra tikėjimo laisvės varžymas. Mums žinomi šv. Tėvo Jono-Pauliaus III enciklikos „Redemptor hominis“ žodžiai: „Taikos pagrinduose yra žmogaus nepažeidžiamų teisių gerbimas, juk taika

Dr. ALEKSAS KALINAUSKAS

Dr. PAULO KALINAUSKAS

ADVOGADOS

Inventario, Despejo, Desquits, Divorcio.

Processo Crime, Processo Trabalhista, Etc.

Rua 15 de Novembro, 244 - 4 and. - Conj. 9 - Fone: 37-8958

DR. JONAS NICIPORCIUKAS

CIRURGIÃO DENTISTA

CROSP. 6049

R. Cap. Pacheco Chaves 1206 fone: 273-6696

R. Itapeva, 49 - Cj. 35 fone: 288-4770

— tai teisingumas, o karas kyla iš tų teisių pažeidimo“. Todėl kunigai, dalyvaujantys taikos gynimo konferencijose, turėtų iškelti žmogaus teisių negerbimo ir tikinčiųjų persekiojimo faktus bei reikalauti religinės laisvės. Jeigu šie faktai nutylimi, tada tokie taikos gynėjai talkininkauja pasaulio viešosios nuomonės klaidinime, nes sudaro įspūdį, kad pas mus esanti tikėjimo laisvė.

Tikintieji su pasipiktinimu klausia, kiek galioti tokie konferencijų dalyviai deda parašus visos Lietuvos Katalikų Bažnyčios vardu?

Gerbiamus Ordinarius prašome kolegialiai apsvarstyti mūsų iškeltas problemas, nes jų sprendimas yra pribrendęs, 1982 m. liepos-rugpjūčio mėn.

Po šiuo pareiškimu pasirašė šie Vilkaviškio vyskupijos kunigai, išrinkti į Kunigų Tarybą:

Mons. Andriejus Gustaitis,
Mons. Juozas Žemaitis,
Kun. Albinas Deltuva,
Kun. Jonas Maksvytis,
Kun. Sigitas Tamkevičius,
Kun. Petras Dumbliauskas,
Kun. Juozas Adomaitis,
Kun. Antanas Gražulis.

Po analogišku pareiškimu pasirašė Telšių vyskupijos Kunigų Tarybos nariai:

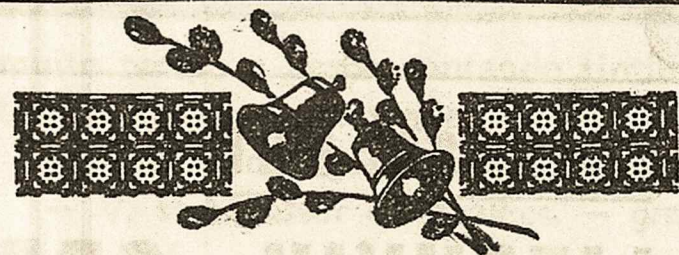
Julius Budrikis,
Jonas Gedvila,
Jonas Kauneckas,
Alfonsas Lukoševičius,
Tadas Poška,
Adolfas Pudžemys,
Petras Puzaras,
Vincentas Senkus,
Antanas Šeškevičius,
Vincentas Vėlavičius.

Panevėžio vyskupijoje po šiuo pareiškimu pasirašė šie Kunigų Tarybon išrinkti kunigai:

Prel. Leopoldaas Pratkelis,
Kan. Bronius Antanaitis,
Dek. Jonas Pranevičius,
Petras Budriūnas,
Antanas Balaišis,
Petras Budriūnas,
Petras Adomonis,
Stanislovas Krumpļauskas,
Juozas Šumskis,
Juozas Janulis.

SKAITYK IR PLATINK

“MŪSŲ LIETUVA”

Petras Vaičiūnas

VELYKŲ VARPAI

Suskambo Velykų varpai sidabriniai
Šviesiau bus krūtinėj, laukuos ir
žydrynėj...

Ir Kristus ir žemė, tiek skausmo
iškentę,
Mums atneša linksmą pavasario
šventę.

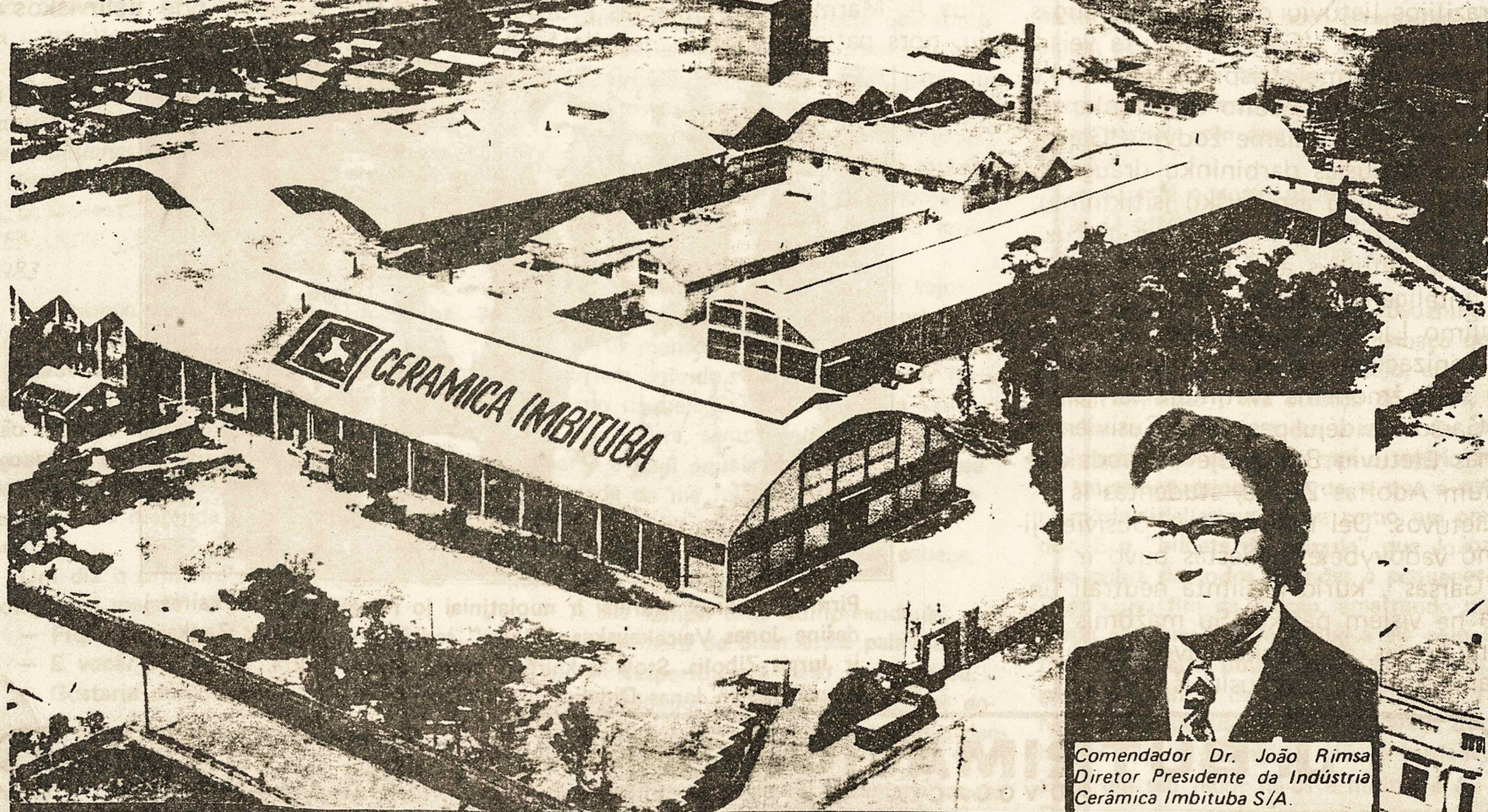
Suskamba Velykų varpai nenutyla.
Širdies aleliuja padangėsna kyla...
Pavasario saulė, pavasario vėjas...
Toks giedras, toks žydras dangus
prablaivėjęs!...

Skambėkit, Velykų varpai sidabriniai
Pavasario saulė-širdy ir žydrynėj!

Linksmų Šv. Velykų Švenčių
linki visiems giminėms, klientams
ir pažįstamiems

Dr. JONAS ir PAULA RIMŠA

Comendador Dr. João Rimsa
Diretor Presidente da Indústria
Cerâmica Imbituba S/A.

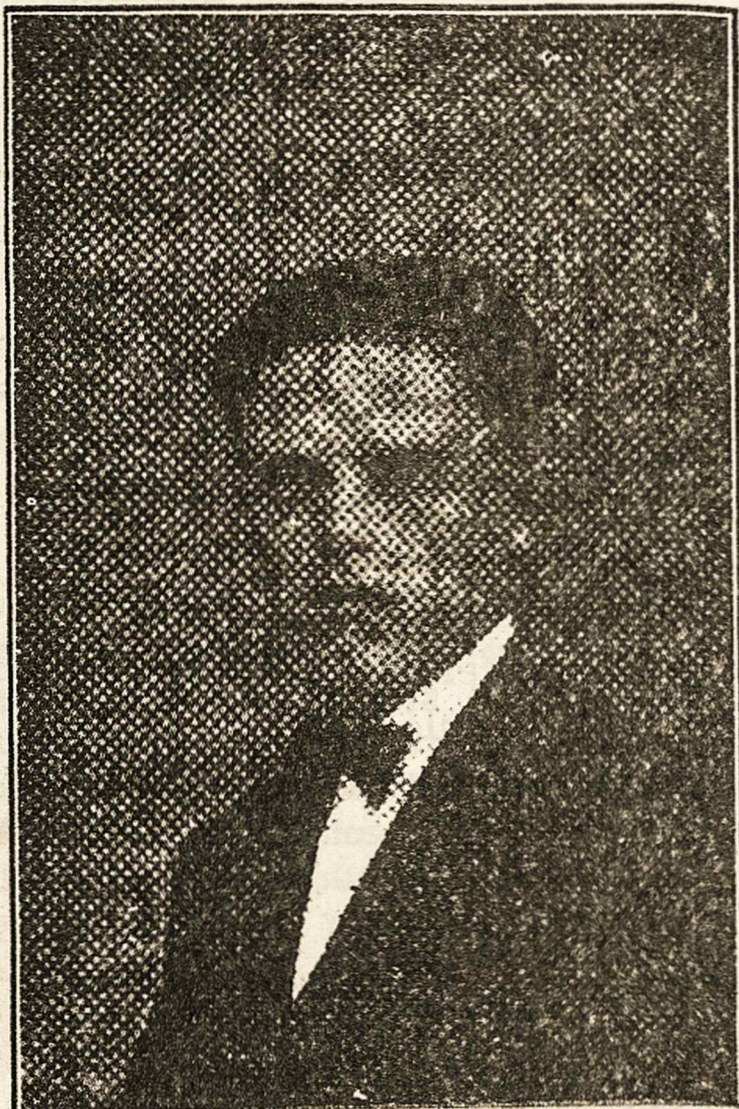
AZULEJOS IMBITUBA

Antanas Dutkus

LIETUVIŲ SPAUDA BRAZILIJOS

(tęsinys iš praeito nr.)

"Lietuvių Susivienijimas Brazilijoje" ir laikraštis "Garsas"

Alfonsas Marma – Garso redaktorius

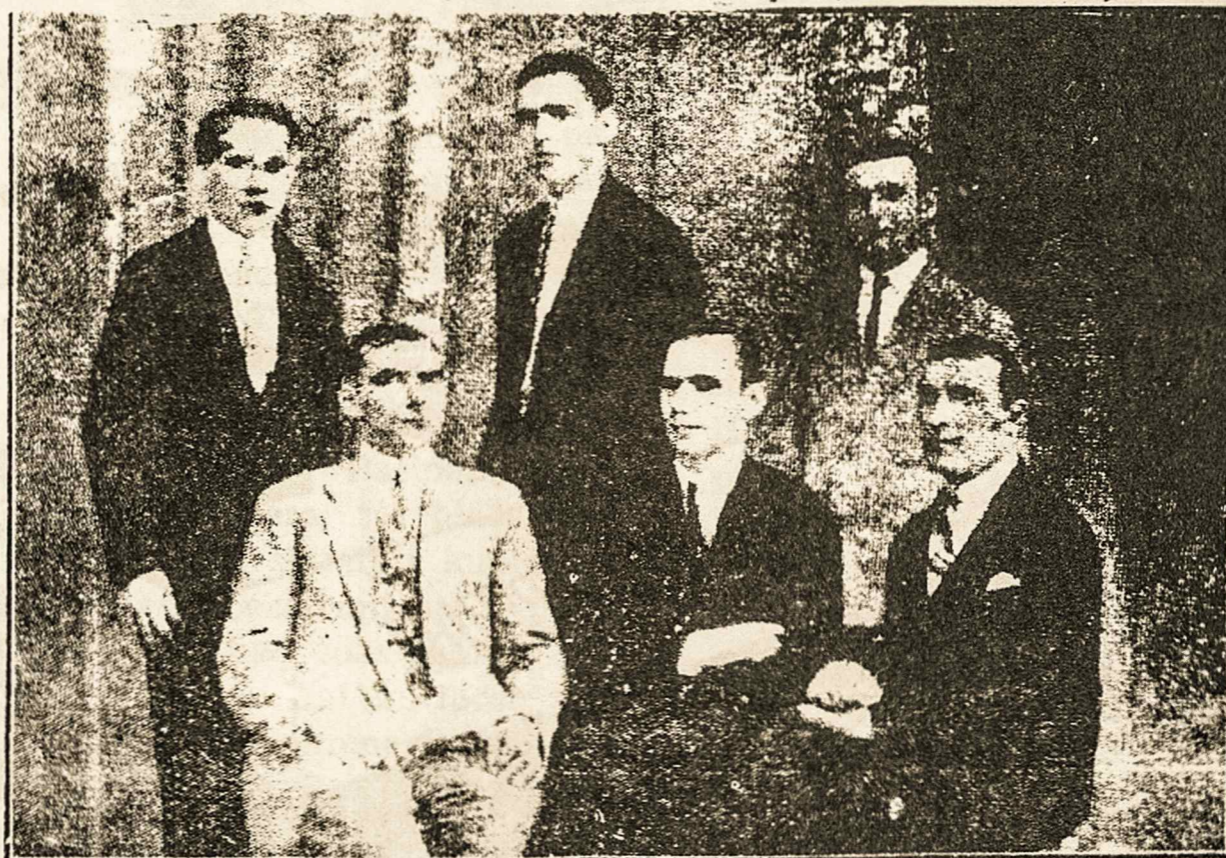
"Susivienijimo Lietuvių Brazilijoje" organas "Garsas" pirmuoju numeriu užsirekomendavo: "Vienintelis Brazilijos lietuvių darbininkų draugas, yra "Garsas". "Garsas" tai yra veidrodis, kuriame atsispindi darbininko išeivio ir viso pasaulio darbininkų gyvenimas. Įžanginiame žodyje "Garsas" pasisako būsiąs darbininkų draugas, neliesiąs jokių asmeniškų įsitikinimų, nevelsiąs žmonių į politiškus ginčus. Kvietė lietuvius ateivius, darbininkus ir inteligentus, spiestis prie "Susivienijimo Lietuvių Brazilijoje", nes tos organizacijos vienintelis tikslas, padėti savo žmonėms svetimose šalyje. "Garso" leidėju pasirašo "Susivienijimas Lietuvių Brazilijoje", o redaktorium Adolfas Zauka, studentas iš Lietuvos. Dėl nesutarimų "Susivienijimo vadovybėje, paliestas buvo ir "Garsas", kurio pasiimta neutrali linija ne visiems patiko. Su mažomis pertraukomis, A. Zauka buvo pavaduojamas tik ką atvykusių iš Lietuvos,

kapitonu A. Majum. Nors pats "Susivienijimas", kaip pasisakė įžanginiame žodyje, "neliesiąs jokių asmeniškų įsitikinimų, nevelsiąs žmonių į politiškus ginčus", tačiau, laikui bėgant, padėtis darėsi kitokia, pradėjo reikštis politiniai išsišokimai ne tik pačioje organizacijos vadovybėje, bet ir laikraštyje "Garsas". Atskiri nariai, turėdami ryšius su pašalinėmis organizacijomis, darė įtaką pačiam Susivienijime. Diena po dienos, radikaline vadovybės dalis darė persvarą. Redaktorius A. Zauka, nesutikdamas su daugumos valia, pats būdamas kitokių nusistatymų, nesutiko su naująja linija, mėginama įvesti organizacijoje, o taip pat ir laikraštyje "Garsas", pasitraukė. Tai buvo 1930 metais vasario mėn., suredagavęs 77 "Garso" numerius. A. Zauka nepasisakė skaitytojams, dėl kokių priežasčių pasitraukia iš "Garso", bet priežastys buvo aiškios, kada Alfonsas Marma perėmė "Garso" redagavimą, kuris anksčiau "Susivienijime" jau buvo pasireiškęs griežtosios linijos šalininku. Paėmęs redaguoti laikraštį, A. Marma neslėpė kur link kreips "Garso" liniją. Ir štai, 1930 m. balandžio mėn. suareštuojamas "Garso" redaktorius A. Marma ir ištremiamas į Urugvajų, nors paties laikraščio nepalietė, jis

ir toliau buvo tarp lietuvių platinamas, bet jau J. Marcinkevičiaus parašu, kaip redaktorius. Jam teko suredaguoti vos kelis numerius ir jausdamas pavojų, pasišalino iš São Paulo, pavesdamas laikraščio redagavimą, tik ką į São Paulo atvykusiam studentui Vaitiekui Tamošiūnui. Tas vos spėjo išleisti vieną "Garso" numerį, kai vietos saugumo organai atkreipė dėmesį į laikraščio pirmos Gegužės progą, obalsį. "Visų šalių proletarai, vienykitės." To ir užteko. Laikraštis "Garsas" uždaromas, lygiai kaip ir "Susivienijimas Lietuvių Brazilijoje", jo turtas: raidės, rinkykla ir visas organizacijos ir laikraščio arkvas konfiskuojamas, o redaktoriai J. Marcinkevičius ir V. Tamošiūnas ir raidžių rinkėjas V. Tamošaitis ištremiami į Lietuvą.

Taip baigėsi dar vienas lietuviškų laikraščių istorijos epizodas. "Garsas" ėjo nuo 1928 m. rugsėjo iki 1930 m. gegužės mėn. Redaktoriai buvo: A. Zauka, A. Marma, J. Marcinkevičius, V. Tamošiūnas ir A. Majus. "Pasaulio Lietuvyje" buvęs konsulas dr. P. Mačiulis rašydamas apie Kultūrišką Brazilijos lietuvių veiklą, šitaip apibūdino laikraštį "Garsą": "Kaip bebūtų "Garsas" rašęs, kiek bebūtų prirašęs užgauliojimų, kartais ir nesąmonių, tačiau ir "Garsas" judino mūsų koloniją iš pasyviškumo".

Auka prisidėk prie lietuviškos spaudos išlaikymo!

Pirmieji "Garso" kūrėjai ir nuolatiniai jo rėmėjai. Sėdi iš kairės į dešinę Jonas Vaicekauskas, "Garso" redaktorius Adolfas Zauka, ir Jurgis Zibolis. Stovi iš kairės į dešinę Stasys Šlikta, Kazys Ramauskas ir Jonas Didelis.

J. BUTRIMAVIČIUS
ADVOCACIA

CIVIL: Inventário, Despejo, etc. COMERCIAL: Falência, Cobrança, etc.

TRIBUTÁRIA: Imposto de Renda, ICM, IPI

Rua Barão de Iguape, 212 - 4º and. s/45 - Liberdade Fone: 279-5937

Horário das 9:00 às 11:00 e das 14:00 às 18:00

Rua Campos Novos, 590 - V. Zelina - Horário das 19:00 às 21:00

KALBAMA LIETUVIŠKAI

Dra. HELGA HERING

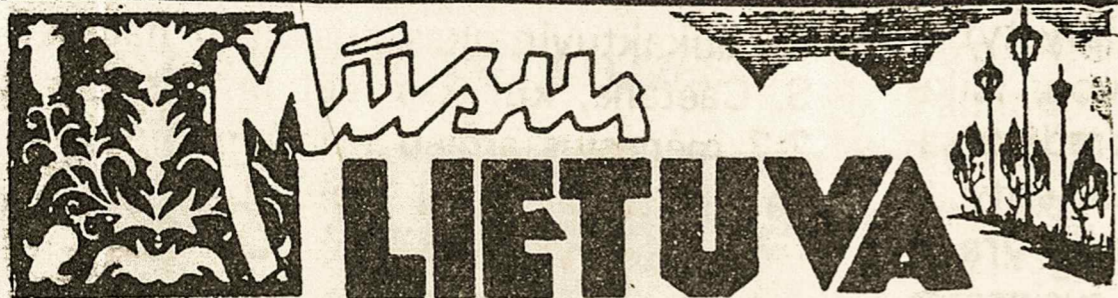
MÉDICA - GYDYTOJA

HOMENS SENHORAS CRIANÇAS

Rua Quartim Barbosa, 6 - B. do Limão
Fone: 265-7590

De 2a a 6a. das 8 às 12 hs. e das 14 às 18 hs.

KALBAMA LIETUVIŠKAI

EM PORTUGUES

NR. 10 (92)

DOM BOSCO

Um garoto: 9 anos e 15 ovelhas. Um sonho que traça uma vida. Um saltimbanco que tem uma vontade louca de estudar. Um empregado de fazenda que dá catecismo. Um moço de mãos calosas que se torna sacerdote.

Oferecemos aos jovens leitores a primeira parte de um rápido perfil do grande Santo dos jovens, fundador dos Salesianos, das Salesianas filhas de Maria Auxiliadora e dos Cooperadores Salesianos.

O fazemos como homenagem ao CENTENÁRIO SALESIANO no Brasil (1893-1983).

Um garoto. Nove anos e quinze ovelhas. Todos os dias, depois do almoço, apanha o cajado e leva os animais para o vale. Num pequeno embrulho, um lindo pedaço de pão branco: sua merenda. Lá em baixo aguarda-o outro pastorzinho, da mesma idade e o mesmo número de ovelhas. Uma diferença: sua merenda é um pedaço de pão preto.

Um dia o primeiro menino oferece ao colega seu magnífico pão branco:

— Fique com ele. É seu.

— E você?

— Gostaria de comer o seu pão preto.

Esse menino é Joãozinho Bosco. Seu pai morrerá aos dois anos. Sua mãe, que lhe faz o pão branco e lhe ensina a ser generoso, é Margarida.

Um sonho aos nove anos

Uma noite — talvez na noite que se seguiu à troca do pão — Joãozinho tem um sonho. Ele mesmo conta a coisa:

“Quando tinha nove anos tive um sonho que me ficou profundamente gravado por toda a vida. Em sonho parecia-me estar perto de casa, num pátio bastante amplo, onde brincava multidão de rapazes. Uns riam e não poucos blasfemavam. Ao ouvir as blasfêmias atirei-me no meio deles, distribuindo socos e gritos para os calar.

Nesse instante apareceu um homem venerando, nobremente vestido. Tinha o rosto tão luminoso que não podia fitá-lo. Chamou-me pelo nome e disse:

— Não com pancadas, mas com mansidão e a caridade deverás conquistar estes teus amigos. Põe-te, portanto, imediatamente a falar-lhes da fealdade do pecado e preciosidade da virtude.

Confuso e espantado, respondi-lhe que eu era um pobre menino ignorante. Naquele momento, cessando as brigas e a gritaria, reuniram-se todos em volta daquele Senhor que me estava falando. Praticamente sem saber o que dizia, perguntei àquele homem:

— Quem sois vós que me mandais coisas impossíveis?

— Eu sou o Filho d’Aquela que tua mãe te ensinou a saudar três vezes ao dia. O meu nome pergunta-o à minha Mãe.

Vi naquele instante perto dele uma Senhora majestosa, trajando um manto tão rico que brilhava como o sol. Vendo-me confuso, acenou-me para que me aproximasse. Tomou-me amorosamente pela mão e me disse:

— Olha! — Ao olhar, percebi que todos aqueles rapazes haviam fugido; em seu lugar vi uma multidão de cabritos, cães, gatos, urso e muitos outros animais.

— Aí está o teu campo, aí está o lugar em que terás de trabalhar. Torna-te humilde, forte e robusto: e isto que neste momento vês acontecer com estes animais tu o farás com os meus filhos.

Voltei então a olhar e eis o que vejo: em lugar dos animais ferozes apareceram outros tantos mansos cordeirinhos que aos pulos corriam balindo, como que a fazer festa em torno daquele Senhor e daquela Senhora.

A esta altura, sempre no sonho, comecei a chorar e pedi àquela Senhora que tivesse a bondade de me falar claramente, porque eu não entendia o que queria dizer.

Pondo-me então a mão sobre a cabeça, me disse:

— A seu tempo tudo compreenderás.

Mal terminara de dizer essas palavras, um ruído me despertou e a visão desapareceu. Fiquei atordoado. As mãos pareciam-me doer pelos murros desfechados e o rosto ardeno pelos bofetões recebidos.

Os primeiros raios de sol batem na janela e sobe da cozinha o cheiro perfumoso do leite que mamãe Margarida acaba de ferver. Joãozinho pulá da cama, faz rápida oração e desce correndo até à cozinha, onde sentados à mesa o esperam a vovó, o seu irmão José e o seu meio-irmão Antônio. A mãe está perto do fogo. Joãozinho não resiste por

muito tempo e acaba contando tintim por tintim o sonho que tivera.

Os irmãos dão gostosas gargalhadas.

— V. será pastor de ovelhas. — graceja-lhe o José.

— Um chefe de bandidos! — diz com maldade Antônio.

Mas a mãe parou pensativa. E, fitando o olhar no filho inteligente e generoso, lhe diz:

— Quem sabe, João, se você não vai ser padre.

B o i õ e s e c a ç a r o l a s n a p o n t a d o n a r i z

Padre. Aquela palavra repercutiu na fantasia vivaz do pequeno campônio. Não há dúvida que seria lindo. Mas para se tornar padre era preciso dinheiro. E levava anos. Por que não podia começar “agora” a granjear-lhes a amizade, àqueles moleques que tinha visto em sonho? Deles conhecia tantos: havia-os pelos prados e encontrava-os quando ia fazer lenha no bosque vizinho. Alguns bons. Mas os levados e blasfemadores eram muitos.

— Que tal uma experiência prática?

A primeira feira que fez ecoar as trombetas dos saltimbancos na colina vizinha deu com a presença dele na primeira fila, surripiando avidamente os segredos dos equilibristas, os truques dos prestidigitadores e os artifícios dos charlatães.

E nas tardes de verão, à sombra das árvores, os rapazes da redondeza viam-no, por sobre um tapete de sacos estendidos na grama, a fazer verdadeiros milagres de equilíbrio, com os boiões e as caçarolas da cozinha magicamente dependurados na ponta do nariz; ou então tirar dezenas de bolinhas coloridas da boca escancarada de algum pequeno espectador atarantado.

O rude irmão Antônio, com as mãos e o coração endurecidos pelo trabalho, às vezes bestial, com que doma a terra, fica furioso:

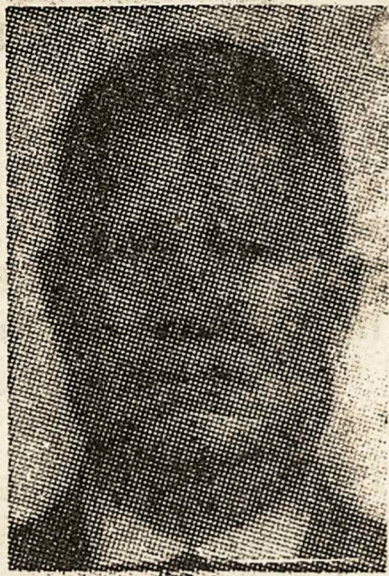
— Aí está o nosso palhaço. O malandrão. O preguiçoso. Eu a me arreentar para arrancar o pão da terra e ele, aí, a lançar o charlatão.

Acontece, porém, que esse Joãozinho é um “charlatão especial”. Um palhaço que, ao chegar no meio do espetáculo, antes do “final brilhante”, tira o terço do bolso, ajoelha-se e convida todos a rezar. Ou então repete-lhes o sermão que o vigário fez do púlpito domingo à tarde, e que a sua memória fidelíssima reteve como um gravador. É o “bilhete de entrada” que Joãozinho cobra de todos, grandes e pequenos. Depois, no fim da oração, amarrando uma corda em duas árvores, sobe a ela com extrema agilidade, pula e dança entre inesperados momentos de silêncio e aplausos frenéticos dos pequenos amigos. Parece que há um anjo a protegê-lo. Não é verdade; anjos em seu redor há-os e muitos e é Deus que os manda, porque o pequeno saltimbanco deverá crescer forte e robusto e um dia pregar de púlpitos bem diversos que não o de uma corda esticada entre um pé de peras e um de cerejas.

(a seguir)

BOLETIM SALESIANO

JONAS ADAMAVIČIUS

šių metų kovo 29 dieną švenčia 80-tą gimtadienį. Tai tikrai gražus jubiliejus, kurio negalime praleisti nepaminię.

Jonas, pirmasis Andriaus ir Mortos Adamavičių sūnus gimė Kučiūnų kaime, Seinų apskr., 1903 metais. Pradžios mokyklą baigė Kučiūnuose. Karinę tarnybą atliko auto transporto batalione ir mokomoje kuopoje, kurią baigė puskarininko laipsnių. Buvo vieno transporto sandėlio viršininku ir vėliau generolų Daukanto, Ladygos ir Žukausko šoferiu. 1927 m. su tėvais, dviem broliais ir trim seserim atvyko Brazilijon. Pradžioje gyveno Mokoje, kur 1929 m. vedė Mariją Litytę, su kuria išgyveno 52 metus. Štai ką rašo Brazilijos Lietuvių Sąjungos "Vilnis" leidinys 1940 m. apie sukaktuvininką:

"Jonas Adamavičius, kilęs iš Kučiūnų k., Seinų apskr., Brazilijon atvykęs 1927 m., Rio gyvena nuo 1928 m. Verčiasi auto-transportu laikydamas 3 sunkvežimius. Darbas

pelningas. Šį biznį padėjo išvystyti brolis Leonas, kuris pastaruoju laiku išvyko į San Paulį ir ten pradėjo savistoviai dirbuotis toje pačioje srityje.

Jonas Adamavičius neseniai yra pirkęs namą mieste. Gerai susipratęs lietuvis, dabartinis "Vilnies" vice-pirmininkas.

Adamavičių gana skaitlinga šeima gyvena San Paulyje: tėvas, motina, du broliai ir 3 seserys. Visi gražiai verčiasi."

Kaip matosi iš tuometinės spaudos, Jonas Adamavičius aktyviai dalyvavo Rio kolonijos veikloje. Jis taip pat palaikė gerus santykius su vietinės vyriausybės atstovais: buvo Getulio Vargas asmeninis draugas.

Likvidavęs savo transporto bendro-

vę, sukaktuvininkas nusipirko namus S. Caetane, kur kas met praleisdavo 2-3 mėnesius arčiau prie giminių. Dabar, prieš pusantrų metų, praradęs žmoną Marytę, persikėlė pastoviam gyvenimui į S. Caetano.

Jonas Adamavičius nuo pat atvykimo Brazilijon palaikė lietuvišką spaudą ir yra senas ML skaitytojas. Daugelį metų jis užmokėdavo kasmet ML prenumeratą visiems savo broliams. Dabar sveikata truputį sumenkėjo, bet visvien dar įdomaujasi kolonijos įvykiais ir dar tikisi, kai pagerės, dalyvauti mūsų šventėse ir parengimuose.

Sveikiname mielą sukaktuvininką ir linkime jam sustiprėti ir dar ilgai gyventi mūsų tarpe.

PR.

JONAS ADAMAVIČIUS su darbininkais prie savo auto transporto sunkvežimių

GIRCKUS & CIA. LTDA.

AUDINIŲ FABRIKO SAVININKAI

ANTANAS IR GĖNĖ

GIRCKUS

klientams, giminėms, draugams ir pažįstamiems

linki

LINĖSMŲ ŠV. VELYKŲ

ANGIE modas

Rua Solon, 773 - Fones: 221-6339 221-5831 - Bom Retiro

CEP 01127 - São Paulo - Capital

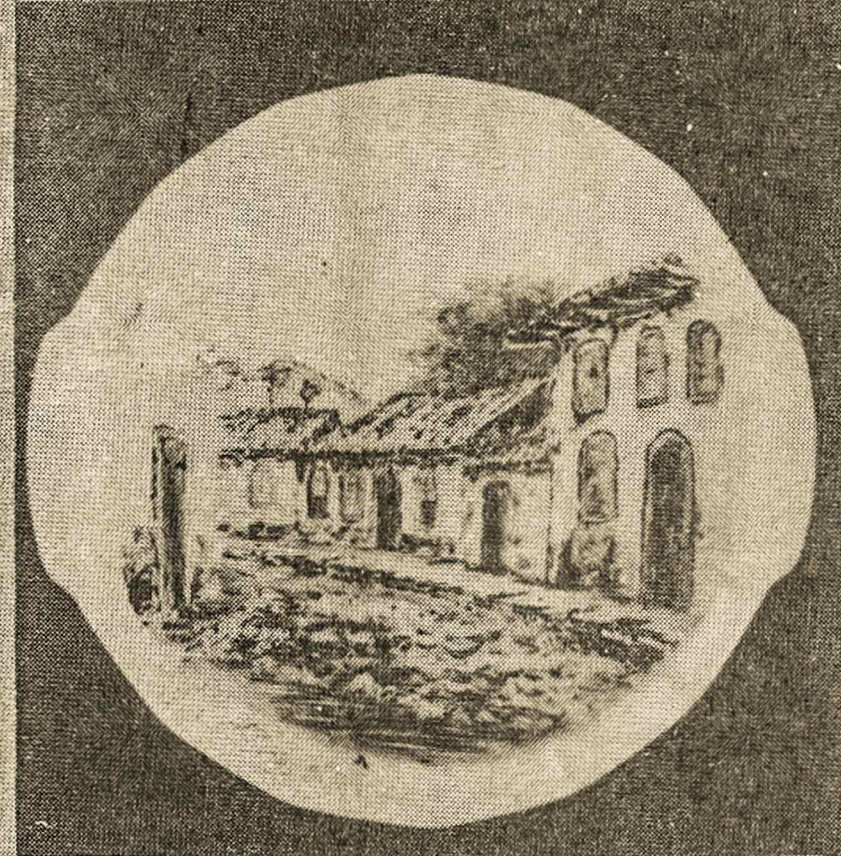
SIUVAME ŠILKINES SUKNELES IR MADINGUS RŪBUS MOTERIMS

ANGIE

MODAS

DIDŽIOJI LIETUVIŲ KILMĖS MENININKĖ

IRENĖ pristato savo meno techniką Ekvadoriaus televizijoje. Apačioj: vienas jos keramikos darbų

IRENĖ PAVILIONIS RIVOLTA, Antano ir Elenos Pavilionių dukrelė, šiuo metu yra ta žymioji Porcelano menininkė, apie kurią rašo didieji Ekvadoro dienraščiai ir TV ekranuose buvo jamžintas jos vardas.

Jos darbų paroda buvo aplankyta Quito sostinės Ekvatorijoje menininkų ir kitų mokslo šakų elito.

Paminėtina ir tas, kad ji labai nuoširdžiai buvo laukiama Ekvatorij, taip, kad aerodrome ją atėjo pasitikti ne vien meno atstovai, bet ir valstybės diplomatinio korpuso nariai, o ir pats Brazilijos Ambasadorius, kuris ją globojo visą ten viešnagės laiką.

Ponia Irenė grįžo trumpam Brazilijon su keliais kitais kontraktais Quito didmiesty. Ji laikys paskaitas įvairiose mokyklose ir televizijoje, be to praves Porcelabo išdirbinių kelias parodas.

Dabar mūsų garsėjanti menininkė Irenė yra kviečiama į Čilę ir į keletą

MIŠIOS

už a. a. JUOŽĄ BAUŽI

7 mirties metinių proga bus šio balandžio (abril) 6 dieną, 7 val. ryto, V. Zelinės bažnyčioje.

Giminės ir pažįstami yra nuoširdžiai kviečiami dalyvauti pamaldose.

Iš anksto dėkoja

Anelė Baužienė

Centro Amerikos Valstybių.

Paminėtina, kad ponios Irenės trys vaikučiai 8, 10, 12 metų – paveldėjo motinos talentą. Tuo viskuo reikia pasidžiaugti, taip pat dėkoti Dievui, kad mūsų tarpe vis daugiau tokių ir kitokių talentų atsiranda.

Sveikiname taip aukštai iškilusią mūsų Irenę Pavilionis Rivolta, tuo suteikiant mamytei Elenai Pavilionienei (Tévelis Antanas jau amžinybėje) ir taip pat São Paulo lietuvių kolonijai iš kurios yra kilusi, daug džiaugsmo.

Linkime menininkei kilti į Aukštojo Meno pakopas garsinant Lietuvos ir Brazilijos kraštus.

Spec. Koresp.

LIETUVIS SU LIETUVIAIS, VISUR, VISADA ...

Lietuvos Aviacijos karininkas, Simas Pliundziulaitis, gimė 1906 metais balandžio 10 dieną, Miliučių dvare, Girdžių parapijoje, Jurbarko valsčiuje, Raseinių apskrityje.

Lietuvoje, Simas studijavo, specializavosi ir dirbo mechanikos srityje. Mechanika jam pasitarnavo ypač Aviacijoje betarnaujant, pakeltas į karininkus, jis pasiliosavo iš militarinės tarnybos ir atvyko Brazilijon, 1929 metais. 7 metus, dirbo kartu su giminaičiu Antanu Juodaičiu, dirbo kaip mechanikas Junqueiros Usinoje, prie Minas Gerais sienos.

Persikėlęs į São Paulo, apsigyveno Bom Retire. Ir čia vertėsi savo mechanikos specialybe, užsipelnydamas gerą pensiją.

– „Aš džiaugiuosi gimęs lietuviu ir išlikęs lietuviu, gyvenęs tik su lietuviais ir pas lietuvius, visuomet skaitęs lietuvišką spaudą, palaikęs bet kokią lietuvišką veiklą, dalyvavęs lietuviškose pamaldose“.

– tai toks patriotiškas mūsų mielo karininko Simo pareiškimas dabar beminint savo 77-tąjį gimtadienį. Visi pažįstantieji mieląjį sukaktuvinką žino, kad jo tvirtinimas yra pagrįstas tikra Dievo ir Tėvynės meile, ne žodžiais, o darbais. Dėl to reikia sveikinti mielą karininką Simą ir linkėti Jam gausios Visagalio palaimos draugaujant su lietuviais ir garbingai keliant Lietuvos vardą visu kitų tarpe.

KPU.

UŽ A. A. JUOŽĄ KARPAVIČIŲ

pomirtines mišias užprašė buvę jo artimiausi draugai – Stasys Žymantas ir Sergio de Lima.

Stasys ir Sergio dėkoja Anastaziečiams ir kitiems pamaldų dalyviams ir prašo a.a. Juozą ir ateityje maldose prisiminti.

A. A. VALENTINAS BEVIDAS

Šių metų kovo (março) 3 dieną suėjo pirmosios mirties metinės, mums žinomos, gausiausios lietuviškos šeimos tėvo – Valentino Bevidos.

Metinių šv. Mišios buvo atlaikytos Šv. Kazimiero ir Sto. André parapijoje.

Ta pačia proga kun. Petras Urbaitis, pakviestas, aplankė daugumą neužmirštino velionio vaikų šeimų, pašventindamas ir namus ir jų gyventojus.

Buvo nugirsta, kad dvi velionio dukros ir vienas sūnus dažnai sapne susitinka su buvusiu gal vienu iš rūpestingiausių šeimos tėvų. Velionis visuomet teiraujasi apie visus atskirai ir bendrą visų sugyvenimą. Jis tuo lyg pareiškia norą, kad šeima išliktų vieninga, kaip jau buvo praeityje.

Pagarbusis Velionis yra ir tuo atmintinas kad jis savo laidotuvių dieną, kaip paskutinė valia norėjo dviejų mišių: lietuvių, o taip pat ir portugalų kalbomis.

Ilsėkis ramybėje neužmirštamas brolau Valentina, o taip pat ir toliau padėk savo vaikams; padėk ir kitiems visiems kurie su pasitikėjimu į Tave kreipsis.

KPU.

MIŠIOS

už a.a. KAZIMIERĄ ir MAGDĘ RUTKAUSKUS, 10-ties mirties metų proga, bus balandžio (abril) 17 d. 9 valandą ryto, Šv. Kazimiero parapijos koplyčioje, Rua Juatindiba, 28 Parque da Moóca.

Giminės ir pažįstami kviečiami dalyvauti pamaldose.

Dėkoja visiems

Kazimieras Rutkauskas

MIŠIOS

ALBINAS VASILIAUSKAS

mirė 1971 m. gegužės 13 d. Casa Verde. Mirties metinių mišios už velionį bus atlaikytos sekmdienį, gegužės 15 d. 8 val. šv. Kazimiero parapijos koplyčioje.

Giminės, pažįstami ir bičiuliai kviečiami dalyvauti.

MŪSŲ ŽINIOS

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS PAMALDŲ TVARKARAŠTIS VILA ZELINOS BAŽNYČIOJE

DIDJŲ KETVIRTADIENIŲ – Paskutinės Vakarienes Mišios 19 val.

DIDJŲ PENKTADIENIŲ – Kryžiaus Keliai 14 val. Kristaus Mirties Paminėjimas 15 val.

DIDJŲ ŠEŠTADIENIŲ – Apeigų Pradžia 19 val. Šv. Mišios 19,45 val.

VELYKŲ RYTA – 6 val. Prisikėlimo Procesija ir Šv. Mišios. Visose pamaldose giedos L.K.B. Choras

Velykų Dieną 11 val. lietuviškų Mišių nebus.

Atvykite visi į savo tėvų rankomis statytą šventovę, švęsti Didžiųjų mūsų Tikėjimo paslapčių – Viešpaties kančios, mirties ir prisikėlimo.

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS PAMALDOS ŠV. KAZIMIERO PARAPIJA

D. KETVIRTADIENIS:

19 val. lietuviškai
20 val. portugališkai

D. PENKTADIENIS:

15 val. lietuviškai
16 val. portugališkai

D. ŠEŠTADIENIS:

20 val. lietuviškai
21 val. portugališkai

VELYKOS:

6 val. Prisikėlimas – V. Zelinoj
8 val. lietuviškai
9 val. portugališkai

NB. Galima atlikti išpažintį prieš pamaldas.

LIGONIŲ IR SENELIŲ LANKYMAS

Verbų sekmadienį keli Labdaros Ratelio nariai aplankė senelius Itaqueroj, kur nuvežė vaistų. Tucuruvi apylinkėje buvo aplankyta Emilija Naldskienė, kuriai nuvežta maisto pro-

duktų. Emilijai buvo amputuotas antros kojos dar vienas pirštas, ir atrodo, kad žaizda nesugija. Emilija Monkevičienė (Casa Verde) turi problemų su kojom, bet dar vis vaikšto. Brunos Šapolaitės sveikata pablogėjo pastaruoju laiku. Vistik ji dar kantriai perneša visus skausmus. Agota Sarinskaitė iš Bom Retiro buvo išvežta į prieglaudą. Paulinos Sakarevičienės sveikata taip pat pablogėjo.

Jei kas žinotų kur yra senelių ar ligonių, kuriuos reikėtų aplankyti, prašome pranešti šv. Kazimiero parapijai.

PERKELTAS BLB-NĖS POSĖDIS

Pranešame BLB-nės naujai išrinktiems Tarybos nariams, kad posėdis, kuris buvo šaukiamas šio mėn. 29 d., perkeltas į kovo mėn. 7 dieną, ketvirtadienį, 20,30 val., toje pačioje vietoje, R. Juatindiba, 28 - BLB-nės būstinėje.

Dienotvarkė:

Tarybos prezidiumo ir Valdybos sudarymas, pasiskirstymas pareigomis.

BLB-nės Tarybos pirmininkas
Kun. Pranas Gavėnas

**D Ė M E S I O
C H O R I S T A M S**

Choristai yra kviečiami, po Didžiojo Penktadienio pamaldų, ateiti choro repeticijon dėl Velykų apeigų giesmių. Taigi Didįjį Penktadienį, 16 valandą, V. Zelinoj: generalinė repeticija.

Šio ML numerio
GARBĖS LEIDĖJAS

JONAS ADAMAVIČIUS
80-ties metų gimtadienio proga

Sveikiname mielą sukaktuvininką ir širdingai dėkojame už paramą "Mūsų Lietuvai".

Administracija

Kristaus Prisikėlimo švenčių proga sveikiname visus parapičius bei MŪSŲ LIETUVOS skaitytojus ir linkime Prisikėlusiojo malonių.

Šv. Kazimiero parapijos
kunigai

**BRAZILIJOS MOKSLEIVIŲ
STIPENDIJŲ FONDAS**

Stipendijų Fondo skirstymo Komisija, priėmė chemijos studento Stasio Žūtauto prašymą ir paskyrė jam Cr\$.20.000,00 mėnesinę stipendiją.

Linkėdami jam geros sėkmės studijose, tikimės, kad ir toliau jis dalyvaus lietuvių jaunimo veikime.

Fondo Komisija

D Ė M E S I O

ML Skaitytojams, kurie užsimokėjo prenumeratą, bet jų pavardės nebuvo paskelbtos ML-je. Šiuos skaitytojus prašome pranešti administracijai telefonu ar laišku.

**VISI MALONIAI KVIETIAMSI Į
LITUANIKĄ
Į ATVELYKIO ŠVENTĘ**

BALANDŽIO 10 D. – KREIPTIS Į V. ZELINOS KLEBONIJA, Fone: 63.59.75